

เรื่อง แม่ไก่ดื้อ

แม่ไก่ลายตัวหนึ่งชื่อนันทา มีขนสีขาวยก้นดำสลับกันมันชอบอยู่ที่สนามหญ้าหน้าบ้าน บ้านนั้นมีรั้วล้อมรอบและประตูรั้วปิดอยู่เสมอ นันทาจะออกไปที่ถนนก็ไม่ได้ มีต้นมะม่วงและมะลิอยู่ริมสนาม กรงของนันทาอยู่ใต้ต้นมะม่วงนั้น กรงนั้นทำด้วยไม้ทาสีแดง ข้างประตูกรงมีอ่างใส่น้ำตั้งไว้ให้มันกิน เจ้าของไก่ตัวนี้คือ เด็กหญิงสองพี่น้อง คนพี่ชื่อดารา คนน้องชื่อรุจิ

“ไก่ของเราอยู่ไหนเล่าคะ?” รุจิถามพี่สาว

“พี่เห็นมันไปมอง ๆ ที่ประตู” ดาราตอบ “ดูท่าทางมันพยายามจะมุดใต้ประตูออกไปข้างนอกเป็นแน่ทีเดียว”

“ถ้านันทาออกไปที่ถนน” รุจिर้องขึ้น “มันคงถูกรถทับตายเท่านั้นเอง” เด็กหญิงทั้งสองรีบวิ่งไปที่ประตูแล้วจับนันทามาที่สนาม “อ้อก! อ้อก! อ้อก!” นันทาร้อง พยายามจะไปที่ประตู “ฉันอยากออกไปที่ถนน”

โธ่ นันทาทำไมดื้ออย่างนี้ เจ้าอยากออกไปตายหรือ?” ดาราว่าแล้วก็จับตัวไว้

“อ้อก! อ้อก! อ้อก!” นันทาร้องอีก “ปล่อยให้ฉันออกไปเถิด” แล้วก็พยายามดิ้นจะให้หลุดจากมือดารา

“ต้องเอาไปขังกรงไว้สักครู่ก่อน” รุจิพูด เมื่อหายดีแล้วจะปล่อยออกมา สองคนพี่น้องจับนันทาไปใส่กรงแล้วปิดประตูกรงเสีย นันทาโผล่หัวออกมานอกซี่กรงร้องเสียงดัง “อ้อก! อ้อก!” เธอออกไปที่ถนนได้ฉันก็อยากออกไปเหมือนกัน “อ้อก! อ้อก! ”

นันทาเซื่องมากเพราะมันเล่นกับเด็กทั้งสองทุกวัน รุจีและดารารักมันมาก นันทาจึงเหมือนเด็กที่ผู้ใหญ่รักและตามใจ มันอยากทำอะไร ๆ ตามชอบใจเสมอ เมื่อเด็กทั้งสองเอาข้าวเปลือก หรือผักมาให้กิน มันแสดงท่าดีใจอกดีใจ และคิดว่าเด็กทั้งสองนี้เอาอาหารอร่อยมาให้กิน บางคราวนันทาเอาดินคู้ยจนข้าวเปลือกหกออกจากรางหมดแล้วไม่ได้กินเลย จนเมล็ดเดียว

“มานี้เถิดน้อง” ดาราพูดกับรุจี “เราไปดูทีหรือว่านันทาจะมุดใต้ประตู ออกไปข้างนอกได้ไหม”

สองพี่น้องเดินไปที่ประตูเห็นช่องกว้างข้างใต้พอที่ไก่จะลอดออกไปได้ “ฉันคิดว่าเราควรเอากิ่งไม้มากันไว้ที่ประตู” รุจีพูดกับพี่ “นันทาจะได้ออกไปไม่ได้” ดาราและรุจี จึงไปหากิ่งไม้มาสะไว้ที่ช่องใต้ประตู จนเห็นว่าไก่จะมุดออกไปไม่ได้แล้ว จึงปล่อยนันทาออกจากกรง มันรีบวิ่งไปที่นั่นโดยเร็ว คราวนี้มันไม่กล้ามุดออกไปเพราะมีกิ่งไม้ขวางอยู่

“อ้อก! อ้อก!” นันทาร้อง “เอากิ่งไม้ออกเสียทีเถิด” รุจีและดาราชอบใจเมื่อเห็นไก่ของเขาออกไปข้างนอกไม่ได้

“นันทาเอ๋ยอย่าได้อ่านักเลย ฉันจะเอาข้าวเปลือกมาให้กิน” รุจีพูด “อย่ามุดออกไปนะ”

ดาราไล่ไก่ไม่ให้ไปที่ประตูแล้วพูดว่า “ถ้าเจ้าออกไปที่ถนนไม่ช้าเจ้าจะต้องตาย” นันทาเอียงคอไปข้างหนึ่งแล้วมองดูเด็กทั้งสอง

“กูก กูก” นันทาร้องด้วยความโกรธ “ไม่ตายฉันไม่เชื่อ” เด็กทั้งสองวิ่งไปเอาข้าวเปลือกมาให้ นันทา ขณะนั้นมีบุรุษไปรษณีย์เปิดประตูเข้ามาเพื่อส่งจดหมายเขาเห็นกิ่งไม้ที่ประตูจึงหยิบบโยนไปข้างรั้ว แล้วปิดประตูไว้อย่างเดิม เมื่อเห็นคนหยิบกิ่งไม้ทั้งนันทาดีใจมาก

“คราวนี้เราออกไปนอกถนนได้ละ” นันทานึกในใจมันไม่กล้าส่งเสียงดัง เพราะกลัวว่าเด็กทั้งสองจะมาจับมันไว้อีก มันวิ่งไปที่ประตูโดยเร็ว ค่อย ๆ มุดออกไปทางใต้ประตู ไม่ช้าก็ออกมาถึงถนนได้ มันสะบัดขน และกระพือปีกด้วยความเบิกบานแล้วเดินไปมาบนถนนนั้น

“ในที่สุดฉันก็ออกมาที่ถนนได้” นันทาร้อง “เด็กทั้งสองคนนั้น ดูถูกฉันนัก ถ้าฉันออกมาที่ถนนไม่ช้าฉันจะต้องตายดูซิฉันวิ่งได้และยังไม่ตาย” มันร้องและกระพือปีกแล้ว วิ่งไปยืนที่กลางถนน รุจีและดารากลับมาถือจานข้าวโพดถั่วเขียวและผักกาดมาให้นันทากิน ทั้งสองคนไม่เห็นนันทาที่สนามก็ไม่มีในกรงก็ไม่มี มองไปทางไหน ๆ ก็ไม่พบนันทา เขาเห็นกิ่งไม้กระเด็น ไปอยู่ริมรั้วเด็กทั้งสองมองไปที่ถนน ก็พอดีเห็นรถยนต์คันหนึ่ง แล่นมาโดยเร็ว และทับนันทาจนตัวแบน จึงรีบวิ่งไปที่ประตูดูด้วยความสงสารจนถึงน้ำตาตก เขาเสียดายนันทามาก และพากันไปหาพ่อบอกว่าไก่ถูกรถทับตายเสียแล้ว พ่อของเขาปลอบเด็กทั้งสองและเขียนคำไว้อาลัยบนกระดาษขอบดำ ว่าดังนี้

เพื่อเป็นที่ระลึกถึงนันทาแม่ไก่ที่รักยิ่งของเรา

แสนเสียดายนันทาที่น่ารัก	ชะล่านักเลียงออกนอกถนน
มัวแต่เพลินปลาบปลื้มจนลืมตน	ถูกรถยนต์เล่นทับดับชีวา
นิจจาเอ๋ยเคยเห็นทุกเย็นเช้า	กลับเหลือแต่กรงเปล่าไม่เห็นหน้า
เคยวิ่งเล่นด้วยกันทุกวันมา	ช่างทิ้งข้าวเปลือกเปล่าเศร้าใจเอ๋ย

ดาราและรุจีเอากระดาษขอบดำนี้ไปติดป้ายไว้หน้าประตูกรงของนันทาด้วยความสลัดใจ

นายกี้ กิรติวิทยโยสสาร , ขุนสวรรค์วิทยา , ขุนศีกษากิตพิสัย
ในหนังสือ ลูกสัตว์ต่างๆ ชุดอมตนิทาน

